

ΕΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

(1866-1867)

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδιδόμενον τὴν πρώτην καὶ δεκάτην πέμπτην ἑκάστου μηνός,

ὑπὸ

Ἀριστείδου Βαμπᾶ.

1^η Μαΐου 1867. || Φυλλάδιον 63.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ. Μάιος. — ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ.
Ἡ Επαῖτις. — ΠΟΙΗΣΕΙΣ. Ἡ Γλαύκη — ΜΥΘΙΣΤΟΡΗ-
ΜΑΤΑ. Φρούριον τοῦ Καρρῶου. — ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΣΤΟΔ. —
Ἀνάκδοτα. — Εἰδοποιήσεις. — Αἰνίγματα.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ.

Ο ΚΟΜΗΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΙΣΤΟΥ.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ.

Ἐν Ἑλλάδι	δραχ. 6.	Μετὰ παραρτήματος . . .	δραχ. 12.
Ἐν Τουρκίᾳ	φράγ. 8.	” ” . . .	φράγ. 16.
Ἐν Μολδοβλαχίᾳ . .	φλωρ. 1.	” ” . . .	φλωρ. 2.

ΔΟΧΗΜΕΝΑ.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥΡΑΦΕΙΟΥ || ΟΔΟΣ ΧΡΥΣΟΣΗΜΑΔΙΩΤΙΣΣΗΣ,
ΔΕΥ. ΚΑΝΑΡΙΩΤΟΥ. ΔΡΙΘ. 14.

1867.

ΕΤΟΣ Β'. ΦΥΛΛΑΔ. 63.

1 ΜΑΙΟΥ 1867.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ.

ΜΑΪΟΣ.

Ὁ μαΐος ἦτο ὁ τρίτος μὴν κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν τοῦ Ῥωμύλου. Ὄνομάσθη δὲ μαΐος πρὸς τιμὴν τῶν πατρικίων ἢ γερουσιαστῶν οἵτινες ἐκαλοῦντο majores ἢ maiores (ἀρχαῖοι, γέροντες). Κατ' ἄλλους ὅμως ἐκλήθη οὕτω ἐκ τῆς Μαίας, κόρης τοῦ Ἄτλαντος καὶ μητρὸς τοῦ Ἑρμοῦ.

Ὁ μὴν οὗτος ἦτο ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ παρίστανον αὐτὸν ὑπὸ τὴν μορφήν μεσήλικος ἀνδρὸς, ἐνδεδυμένου ποδήρη καὶ πλατεῖαν ἐσθῆτα, φέροντος δὲ κἀνίστρον ἀνθέων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς· παρὰ τοὺς πόδας τοῦ δὲ ἔστεκε ταῶς ὑπεροπτικῶς ἀναπεπταμένην ἔχων τὴν οὐρὰν. Οἱ νεώτεροι παριστῶσι τὸν μῆνα τοῦτον ὑπὸ τὴν μορφήν ἀνδρὸς ἐνδεδυμένου πράσινα καὶ ἀνθηρὰ ἱμάτια, φέροντος στέφανον ἀνθέων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς καὶ κλάδον ἀνθοῦντα εἰς τὴν χεῖρα.

Κατὰ τὸν μαΐον ὑπάρχουσι καὶ περιεργοί τινες συνήθειαι ἀρχαιόταται.

Τὴν πρώτην μαΐου ἐπεκράτει ἄλλοτε ἔθιμον νὰ φυτεύωσι παρὰ τὴν θύραν τῶν

διαπρεπόντων ἢ ἐν ὑπολήψει προσώπων δένδρον ἢ κλάδον μεγάλον, ὅπερ ἐκαλεῖτο δένδρον τοῦ μαΐου ἢ ἀπλούστερα μάιος καὶ παρ' ἡμῖν μάις. Τὸ ἔθιμον τοῦτο σώζεται ἔτι εἰς πολλὰ μέρη τῆς Γαλλίας καὶ τῆς ἄλλης Εὐρώπης, εἶναι δὲ κοινὸν καθ' ὅλην τὴν Ἀνατολήν. Σήμερον ὅμως, ὅπως τὰ πάντα μετεβλήθησαν, καὶ ἡ συνήθεια αὕτη ἠλλοιώθη. Ἀντὶ δὲ οἱ νέοι νὰ φέρωσιν ὡς ἄλλοτε ἐπὶ τῶν ὤμων δένδρα καὶ νὰ τὰ φυτεύωσι νύκτωρ παρὰ τὴν θύραν τῆς φίλης των, σήμερον τῇ κρεμῶσι κομψὴν ἀνθοδέσμην, ἢ στέφανον, ἢ τῇ προσφέρουσιν ἐν μόνον ρόδον, ἐν φίλημα ἐκ τῶν ροδίνων χειλέων τῆς πολλακίς γέρας τυγχάνοντες.

Ἄλλη τις συνήθεια πολὺ παραδοξοτέρα, καὶ ὡς ἀπὸ τῆς πλάσεως τοῦ κόσμου λαμβάνουσα τὴν ἀρχὴν τῆς, εἶναι τοῦ νὰ μὴ γίνωνται γάμοι κατὰ τὸ διάστημα τοῦ μαΐου, διότι ὑποτίθεται ὅτι εἶναι ὀλέθριοι. Ὁ Οἰδίος λέγει « Αἱ χῆραι καὶ αἱ παρθένοι ἅς μὴ ἀνάπτωσι ποτε δᾶδας ὑμεναίου κατὰ τὸν μαῖον διότι μεταβάλλονται εἰς κηρία νεκρώσιμα. »

Πόθεν ἔλαβεν ἡ δεισιδαιμονία αὕτη τὴν ἀρχὴν τῆς εἶναι ἀκατανόητον. Ἴσως ὅμως, ὅπως τινὲς ὑποθέτουσι, διότι κατὰ τὸν

μῆνα τοῦτον συνέστησεν ὁ Ῥωμύλος ἑορτὴν πένθιμον καθ' ἣν προσπύχοντο ἵνα ἐξιλέωσιν τὴν σκιάν τοῦ δολοφονηθέντος ἀδελφοῦ του.

Η ΕΠΑΙΤΙΣ.

ΔΙΗΓΗΜΑ.

Ἐγεννήθη ἐν Βαυαρίαν. Ὁ πατήρ μου ἦτο μὲν βαρὼν, ὅπερ κοινότατον ἐν Γερμανίᾳ, ἀλλὰ δὲν εἶχε βαρωνεῖαν, ὅπερ ἔτι μᾶλλον κοινόν. Προσῆγγιζεν εἰς τὸ τέρμα τοῦ ὠρκίου τοῦτου ὄνειρου τὸ ὅποιον καλοῦμεν νεότητα, ὅταν ἡ τύχη τὸν ἐσχέσει μετὰ τὴν θυγατέρα ἐμπόρου συναθροισαντος περιουσίαν καλήν. Τὴν ἐρωτεύθη καὶ μὴ ὑπάρχοντος οὐδενὸς ἐμποδίου ἐγένοντο οἱ γάμοι ταχέως. Ἡ μήτηρ μου πεπρωτισμένη μετὰ χαρακτῆρα ἀξίεραστον καὶ ὠρικότητα συμπαθητικὴν, τὸν κατέστησεν ἐντελῶς εὐτυχῆ.

Ἐπὶ τῆς ὁμόνοιας καρπὸς τῆς ἐνώσεως ταύτης, τῆς ὁποίας τὴν γαληνιότητα, ἐφ' ὅλην δωδεκαετηρίαν, οὐδὲν νέφος ἐτάραξε. Μετὰ τὸν χρόνον τοῦτον ὁ πατήρ μου ἀπέθανε. Τὸ κτύπημα ὑπῆρξε πρᾶξὶ διὰ τὴν μητέρα μου, ἀλλ' ἠντλησε ἄρβρον ἐν τῇ πρὸς ἐμὲ ἀγάπῃ της, καὶ ἀπόφασιν ἔχουσα νὰ ἐμμεῖνη ἐν τῇ χηρείᾳ, ἀφιερῶν ὅλοκλήρως εἰς τὴν ἀνατροφὴν μου.

Διὰ γυναῖκα μεμονωμένην καὶ ἀδύνατον εἶναι δυτχερὲς ἔργον ἢ ἀνατροφή ἑνὸς μονογενοῦς υἱοῦ. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν μόρφωσιν τοῦ χαρακτῆρός μου ἐπιτυχῶς διεξήγαγε τοῦτο ἡ μήτηρ μου, ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰ λοιπὰ, ἔμαθον ἀρκετὰς λέξεις ἑλληνικὰς καὶ λατινικὰς. Ἐπερηφανευθεῖσα διὰ τὸ πρῶτον τοῦτο ἀποτέλεσμα, συνέλαβε τὰς χρηστοτέρας ἐλπίδας διὰ τὸ μέλλον μου, καὶ μολονότι ἐπληγόνετο ἡ τρυφερότης της διὰ τὸν ἀποχωρισμὸν μου, μ' ἐπεμψεν εἰς τὸ πανεπιστήμιον τῆς Εἰδελβέργης.

Ἀπ' ἐμὲ ἐξηρτάτο νὰ ἐκλέξω τὸ στάδιόν μου καὶ ἔπρεπε νὰ ἐκλέξω ἐν, διότι αἱ γενναιοδωρίαι τοῦ πατρὸς μου εἶχον πολὺ ἐλαττωθῆσαι τὴν μητρικὴν περιουσίαν.

Ὁ τίτλος μου ὡς εὐγενῆς θὰ μὲ ἐλλυκεν ἴσως πρὸς τὸ στρατιωτικὸν στάδιον, ἐὰν τὰ δάκρυα τῆς μητρός μου δὲν μὲ ἀπέτρεπον. Ἐταλαντεύθη ἐπ' ὀλίγον μεταξὺ τῆς νομικῆς καὶ τῆς ἰατρικῆς, καὶ ἐπειδὴ μοι ἐφάνη ὅτι ἡ πρώτη φθάσασα εἰς τὸ ἀπόγειον σημεῖον τῆς δόξης καὶ τῆς ἰσχύος ἠπειλείτο ὑπὸ προσεχοῦς παρακμῆς, ἐξέλεξα τὴν δευτέραν ἠπατήθη;

Ἐμμεῖνα πέντε ἔτη εἰς Εἰδελβέργην, ἐργαζόμενος ὀλίγον, διασκεδάζων πολὺ. Ἠρόμην δὲ κατ' ἔτος νὰ διέλθω τοὺς δύο μῆνας τῶν διακοπῶν πλησίον τῆς μητρός μου, καὶ ὀφείλω νὰ εἶπω πρὸς ἐπαινόν μου ὅτι αὐτὸς ἦτο ὁ καλλίτερός μου χρόνος. Ἀνεπλάττομαι εἰς τὴν ἡρεμον ἐκείνην καὶ γλυκεῖαν ἀτμοσφαῖραν, καὶ δὲν ἄφικα ποτὲ τὴν φιλάτην ἐκείνην μητέρα χωρὶς νὰ εἶμαι κάλλιστα, φυσικῶς καὶ ἠθικῶς. Κατὰ αὐγουστον τοῦ πέμπτου μου ἔτους ὑπέστην ἐπιτυχῶς τὰς διδακτορικὰς μου ἐξετάσεις. Ποῖος θρίαμβος διὰ τὴν μητέρα μου ἥτις ἤλθε νὰ μὲ ἰδῆ ἐνῶ ἀπήγγελλον τὴν θέσιν μου! Τὴν ἐπιούσαν ἐγκατέλειπε τὸ πένθος της.

Ἐπανήλθομεν παῖδοι εἰς τὴν μικρὰν μας πόλιν καὶ εἰς τὴν πρυσφιλημας οἰκίαν. Πρωίαν τινὰ, ἡ μήτηρ μου εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου καὶ μολονότι ἀνθιστάμενη, ἔθεσεν ἐπὶ τοῦ γραφείου μου ὄλους τοὺς τίτλους καὶ ὄλα τὰ ἀπαρτιζόντα τὴν μετρίαν περιουσίαν της. Ἠρνήθη κατ' ἀρχὰς νὰ τὰ δεχθῶ, ἰσχυρίζόμενος ὅτι μόνον ἐκ τῆς μητρός μου προήρχετο ἡ περιουσία αὕτη καὶ ὅτι αὕτη ἔπρεπε νὰ διατηρήσῃ τὴν διαχείρισιν· ἀλλ' ἔπρεπε νὰ ὑποχωρήσω. Δὲν προέβλεπον τότε ὅτι ἡ παρακαταθήκη ἐκείνη ἐμελλε νὰ διατρέξῃ κανένα κίνδυνον εἰς τὰς χεῖρας μου!

Ἐκαμα ἐπισήμους τινὰς ἐπισκέψεις εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς πόλεως, καὶ χαράξας τὸ ὄνομά μου καὶ τὸν διδακτορικὸν τίτλον μου ἐπὶ πλακὸς χαλκίνης καρφωθίσης εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας μου, περιέμενα γενναίως τοὺς πελάτας. Ἦλθον ὀλίγοι Ἰπέμεινα καὶ ὠφελήθει ἀπὸ τὰς ἀναπαύσεις μου ἤρχισα νὰ ἐγκύπτω εἰς τὴν σπουδὴν σπουδαιότερον παρ' ὅσον μέχρι τότε ἔπραξα. Μετὰ παρέλευσιν ἑνὸς ἔτους, ἤρχισα νὰ βαρύνωμαι διὰ τὴν ἀπραξίαν μου καὶ νὰ εὐρίσκω πολὺ ἄδικον τὴν περιρρόνησιν τὴν ὁποῖαν μοι ἐδείκνυον οἱ

δωμάτριώταί μου. Εἶχον ἄδικον ἰατρὸς εἰκοσιπενταετῆς μόνον εἰς εὐειδεῖς γυναῖκας δύναται νὰ ἐμπνεύσῃ ἐμπιστοσύνην, καὶ ποτὲ δὲν ὑπάρχουσιν ἀρκεταὶ τοιαῦται διὰ νὰ σχηματίσωσι πελατεῖαν. Λίφης ἀνέγνωσα εἰς μίαν ἐφημερίδα ὅτι ὁ μνγας δούξ γειτονικοῦ κράτους ἔθετεν εἰς συναγωνισμὸν θέσιν ἰατροῦ εἰς τὰ νοσοκομεῖα τῆς ἐπικρατείας του. Τῇ συναινεσει τῆς μητρός μου ἐπορεύθη εἰς αὐτὸν τὸν συναγωνισμὸν, καὶ, ἐπειδὴ ἡ τύχη τῶν ἐξετάσεων μὲ εὐνόησε καὶ πάλιν, ἐπετυχον αὐτὴν τὴν θέσιν.

Ἄφησα χωρὶς λύπην πόλιν ἥτις τόσον ὀλίγον ἐξετίμησε τὰ προτερήματά μου, καὶ μετέβην νὰ καθέξω τὴν θέσιν μου. Περιττὸν νὰ εἶπω ὅτι ἡ μήτηρ μου μὲ συνώδευε καὶ ὅτι τὰ αἰσθήματά της ἴσχυον ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν σύμφωνα μετὰ τὰ ἰδικά μου. Ἐγκατέστημεν λοιπὸν εἰς τὴν πόλιν Γ... ὅπου ἡ μήτηρ μου, καλὴ καὶ φιλόφρων ἐσχημάτισε μετ' ὀλίγον σχέσεις διὰ νὰ διασκεδάξῃ, ἐγὼ δὲ εὐτυχῶς διότι ἐνησχολούμην, ὑπερήφανος διότι ἐκέρδιζον ἑκατὸν φλωρίνια κατὰ μῆνα, εὐρισκόμην κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας πολὺ εὐχαριστημένος διὰ τὴν θέσιν μου.

Μέχρι τοῦδε ἡ διήγησις αὕτη δὲν προσφέρει οὐδεμίαν ἰδιαιτέραν περίστασιν καὶ δύναται τις νὰ ἐκπλαγῆ διὰ τὴν ἐπεχειρήσα αὐτὴν, προσεγγίζω ὅμως εἰς τὰ συμβεβηκότα τὰ ὁποῖα σχηματίζουσι τὸ ἐνδιαφέρον μέρος καὶ ἐκ τῶν ὁποίων προκύπτει μάθημα ἴσως ὄχι ἀνωφελές. Ἡ πόλις Γ... εἶχε παίγνια δημόσια καὶ ἡ πρόσδος τὴν ὁποῖαν ὁ μέγας δούξ εἶχεν ἐξ αὐτῶν ἐσχημάτιζεν ἐν τῶν κυρίων εἰσοδημάτων του. Ἡ νεότης μου δὲν ἦτο ἄμοιρος ἀνοησιῶν, ἀλλ' οὐδέποτε ὑπέκυψα εἰς τὴν τοῦ παιγνίου. Εἶδον λοιπὸν χωρὶς συγκίνησιν τὴν οἰκίαν ἐκείνην ὅπου, πρὸ πολλοῦ χρόνου, κατεχωνεύθησαν τόσαι περιουσίαι, καὶ ἡ πρὸς αὐτὸ τὸ ἀντικείμενον ἀδιαφορία μου ἦτο τοσοῦτον τελεία ὥστε παρῆλθον ὀκτὼ μῆνες χωρὶς νὰ σκεφθῶ νὰ εἰσέλθω εἰς αὐτήν.

Φίλος τις, ἀρχαῖος συμφοιτητῆς εἰς τὸ πανεπιστήμιον τῆς Εἰδελβέργης μοι ἐνέπνευσε αὐτὴν τὴν ἰδέαν, ἰδέαν ὀλεθρίαν, καὶ ποσάκις τὸν κατηράσθη! Εἶχεν ἔλθει ὄπως διατρίψῃ ἡμέρας τινὰς εἰς Γ..., χάριν δὲ διασκεδάσεως καὶ διὰ νὰ κερδίσῃ

τὰ ἔξοδα τοῦ ταξειδίου του, μὲ ἔφερε μεθ' ἐαυτοῦ εἰς τὴν λέσχην. Εἰσῆλθον εἰς τὸ πανδαιμόνιον ἐκεῖνο μὲ πνεῦμα τεταραγμένον ὑπὸ μυστικῆς φρίκης καὶ ἐχρειάσθη νὰ καταβάλω πολὺν ἀγῶνα διὰ νὰ ἐπανεύρω τὸ ψυχρὸν μου αἷμα. Πρέπει ὅμως νὰ συμφωνήσω ὅτι οὔτε ὁ τόπος οὔτε οἱ συχνάζοντες δὲν εἶχον κατὰ πρώτην ἐποψίν θεὰν ἀπαισίαν. Τὰ δωμάτια ἦσαν μεγαλοπρεπῆ καὶ λαμπρῶς φωταγωγημένα· πλῆθος κομψόν, μεταξὺ τοῦ ὁποίου δυσκόλως διέκρινέ τις χυδαίας φυσιογνωμίας, περιεφέρτετο εἰς τὰς αἰθούσας ἢ ἴστατο περὶ τραπέζας ἐστρωμένας μετὰ τῆς πρασίνου· ὀρχήστρα ἐξαισία ἐπαίξεν ἀριστουργήματα τῆς νεωτέρας μουσικῆς, καὶ, ἐκ τοῦ κόλπου τῶν δεινῶν οὔτινες περιεκύκλουν τὴν οἰκίαν, ἡ εὐωδία ὄλων τῶν ἀνθῶν τοῦ μηνὸς ἰουνίου εἰσῆρχετο μετὰ τοῦ δροσεροῦ ἀέρος τῆς νυκτός διὰ τῶν ἀνοιχτῶν παραθύρων.

Ἀλλ' ἡ πολυτέλεια καὶ ὁ συρμός εἰς μάστιν ἐξετύλισσον τὰ θυμῶσι τῶν εἰς τὰ θελκτικὰ ταῦτα μέγαρ' ἡ πυριφλεγῆς ἀπασχόλησις ἢ ἐντετυπωμένη εἰς ὄλων τὰ πρόσωπα, αἱ στιγμιαίως ἀναθρόσκουσαι ἐκ τῶν ὀρῆλων ἀστροπαῖ, τὰ χεῖλη, ἐκ διαλειμμάτων δακνόμενα ὑπὸ ακουσίου σπασμοῦ, σὰς εἰδοποιούν μετ' ὀλίγον ὅτι εἰσθε εἰς ὑποπτον μέρος· καὶ ὁ κρότος τοῦ χρυσοῦ κυλιόμενου ἐπὶ τῶν τραπέζων, ἡ πτύξις τῶν χερτονομισμάτων, πτυσσομένων ὑπὸ νευρικῶν χειρῶν, ἐπρόδιδον ἐπὶ τέλους χαρτοπαικτεῖον. Ὁ φίλος μου ἐπαίξεν ἐπὶ τινε χρόνον χάνων ἢ κερδίζων ἀλληλοδιαδόχως· εἶτα ἡ τύχη ἐκτρίχθη εὐνοῦς· ὁ πειρασμὸς ἐκυρίευσεν καὶ ἐμὲ καὶ ἐπαίξα ὡς αὐτός· ἐκέρδισα. Ἡ ποσότης δὲν ἦτο μὲν σημαντικὴ, ἀλλὰ τὸ κακὸν ἔγινε καὶ ὁ δαίμων τοῦ παιγνίου μὲ ἔδραξε.

Περὶ τὸ μεσονύκτιον, ἐγὼ καὶ ὁ φίλος μου ἀπεσύρθημεν, αὐτὸς μὲν πολὺ εὐχαριστημένος διότι ἐκέρδισε τὰ ἔξοδα τοῦ ταξειδίου του, τριακόσια ἢ τετρακόσια φράγκα, ἐγὼ δὲ κατατεθλιμμένος. Ἡ χάρὰ τοῦ συντρόφου μου δὲν ἠδυνήθη νὰ διαλύσῃ τὸ νέφος τοῦτο, καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν μου δὲν κατώρθωσα νὰ κοιμηθῶ εἰμὴ ἀφοῦ ὠρκίσθη νὰ μὴ παίζω πλέον.

Ὁ ὄρκος ἐγένετο καλῆ τῆ πίστει, ἀλλ'

δὲν ἠδυνήθη νὰ μείνω πιστός. Ἡ καταπάτησις αὐτοῦ, ἣτις ἔγινε μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ἀπέδειξεν ἀπαξ ἔτι τὴν τυραννίαν τὴν ὁποίαν ἐξασκοῦσι τὰ πάθη καὶ τὸ ἀνωφελὲς ὄλων τῶν ὄρκων.

Ἡ ταχύτης τῆς διηγήσεως ταύτης δὲν ἐπιτρέπει νὰ λεπτολογήσω τὰς περιπετείας τὰς ὁποίας διήλθα πρὶν καταντήσω ἀληθῆς παίκτης· ἀρκεῖ νὰ σὰς εἶπω ὅτι ἡ πτώσις ὑπῆρξε ταχεῖα καὶ τελεία. Παραδεδομένος εἰς τὸ πάθος μου τοῦ ὁποίου ἐγνώριζα τὸν κίνδυνον, ἀλλὰ τοῦ ὁποίου δὲν ἠδυνάμην νὰ ὑποπτευθῶ τὴν ἰσχὺν, διετήρουν ἐν τούτοις ἀρκετὸν κράτος ἐπ' ἐμοῦ διὰ νὰ κρύπτω τὸ μυστικόν μου ἀπὸ τὴν μητέρα μου ἣτις δὲν ὑπόπτευσεν τὴν ἀλήθειαν. Ἴσως θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ τὴν ἐγνώριζεν! ἔτρεφα πάντοτε πρὸς αὐτὴν μέγα σέβας, μεγάλην στοργήν· αἱ παρακλήσεις τῆς, αἱ θωπεῖαι τῆς ἤθελον ἴσως ἐπιφέρει τὴν θεραπείαν μου. Οὕτε κὰν ὑποπτεύετο τὴν ὑπαρξίν τοῦ κακοῦ. Κατοικοῦντες εἰς τὸ ἰσόγειον, ἠδυνάμην ὡς ἐκ τῆς θέσεως τοῦ δωματίου μου νὰ ἐξέρχωμαι καὶ νὰ εἰσέρχωμαι κατὰ πᾶσαν ὥραν τῆς νυκτὸς χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσῃ καὶ ὅταν αἱ ἀγρυπνίαι, αἱ τύψεις τοῦ συνειδότος, αἱ ἀδιάσπαστοι συγκινήσεις τοῦ χαρτοπαικτικοῦ βίου ἀφινον ἔχνη τινὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου μου, μοι ἦτο εὐκόλον νὰ καθησυχάζω τὴν ἀνησυχούσαν τρυφερότητά τῆς προφασιζόμενος ἀπασχόλησιν τινὰ, ἐργασίαν, ἀνάμνησιν τινὰ θλιβεράν τῶν σπαρακτικῶν σκηνῶν τὰς ὁποίας ἔβλεπα ἐν τῷ νοσοκομείῳ μου.

Ὅ,τι κατ' ἀρχὰς ἐροθήθη ἦτο μήπως μάθῃ τὰ διατρέχοντα ὡς ἐκ τῆς ἀδιακρίσιας φίλου μου τινός· ἀλλ' ἡ ἐν Γ... ἀποκατάστασις μας ἦτο πολὺ ἀρτία ὥστε νὰ συνδέσθῃ στενὴν τινὰ σχέσιν ἐξ ἐκείνων αἰτινῶν ἐπιτρέπουσι τὰ πάντα νὰ εἶπη τις καὶ τὰ πάντα νὰ ἐρωτήσῃ. Παρεδόθη λοιπὸν ἀκωλύτως εἰς τὸ παίξιν. Εὐτυχῆς εἰς τὰς πρώτας μου ἀποπείρας, καθὼς τοῦτο συμβαίνει σχεδὸν πάντοτε, δὲν ἤργησα νὰ περιπέσω εἰς τὰς ἐναντίας μεταβολὰς καὶ ἤβησα τὰς καταθέσεις μου· ἀλλ' ἔχασα περισσότερον. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὄλοι μὲ οἰκονομίαι τὰς ὁποίας εἶχον κάμει ἀπώλοντο· μετὰ τοῦτο, ἔχρατον· ἐπέετα προσεξοφλήσας καὶ χάσας ἐνός

ἔτους μισθοῦς, ἡμέραν τινὰ, ἡμέραν ἀποφράδα, ἔφερα εἰς τὸν συμβολαιογράφον τὴν ἐγγραφὴν ἐνὸς ἐντόκου κεφαλαίου τὸ ὁποῖον ἀπῆρτιζε τὴν μικρὰν περιουσίαν τῆς μητρός μου καὶ τοῦ ὁποίου τὴν παρακαταθήκην μοι ἐνεπιστεύθη.

Ὅθ' ἦμην χειρότερος παρ' ὅσον εἶμαι ἐὰν ἔλεγα ὅτι ἡ ἀποτρόπαιος ἐκείνη πράξις δὲν μοι ἐπροξένησεν ὑπερμεγέθη λύπην· εἰκοσάκις ἦλθα εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ ὁμολογήσω τὰ πάντα εἰς τὴν μητέρα μου καὶ νὰ τὴν ἐξορκίσω νὰ μὲ σώσῃ ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μου λαμβάνουσα ὀπίσω ταχέως τὰς ἀξίας τὰς ὁποίας τοσοῦτον ἀσυνέτως μοι εἶχεν ἐμπιστευθῆ. Ἀλλ' ἐκρατήθη ὑπὸ τῆς αἰσχύνης καὶ τοῦ κοινοῦ ἐκείνου εἰς ὄλους τοὺς παίκτας συλλογισμοῦ ὅτι θὰ ἐπανακτῆσω ὅσα ἔχασα.

Ἐπέστρεψα εἰς τὸ χαρτοπαικτεῖον μὲ τὸ ἀντίτιμον τῆς ἐγγραφῆς ὅπερ ἀνέβαινεν εἰς ἀρκετὴν ποσότητα· ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐξηφανίσθη εἰς δύο ἡμέρας. Παράφρων ὑπὸ λύσσης καὶ θλίψεως, ὑπῆγα νὰ πωλήσω καὶ ἄλλην ἐγγραφὴν· τὴν ἔχασα καὶ αὐτὴν, καὶ δὲν μοι ἔμενεν εἰμὴ μόνον μία· τὴν ἐπώλησα καὶ αὐτὴν ὡς τὰς ἄλλας δύο· εἶναι ἄρα γε ἀνάγκη νὰ εἶπω ὅτι τὴν ἔχασα;

Εἰς αὐτὸ τὸ τελευταῖον δυστύχημα, ὁ καταλαβὼν με πυρετὸς κατέπαυσεν· εἶδον ὄλην τὴν φρίκην τοῦ ἐγκλήματος μου καὶ ἔπεσα εἰς βλακώδη ἀτονίαν. Ἡ μήτηρ μου παρετήρησε τοῦτο, καὶ ὑποθέτουσα ὅτι προήρχετο ἐξ ἐρωτικῆς τινος αἰτίας, μοι ἐπεδαψίλευσε τὰς τρυφερωτέρας περιποιήσεις· ἀλλ' αἱ θωπεῖαι αὐταὶ μοι ἐφαίνοντο ἀνυπόφοροι· αἱ γλυκεῖαι λέξεις τῆς αἰτινῆς μὲ προέτρεπον εἰς ἐκμυστήρευσιν ἦσαν τισαῦται ῥομφαῖαι διαπερῶσαι τὴν καρδίαν μου. « Ἡ μήτηρ σου εἶναι κατεστραμμένη! ἐπανελάμβανεν ἀδιακόπως ἡ συνείδησίς μου· χάρις εἰς σέ, ἄθλιε, ἰδοὺ αὐτὴ περιωρισμένη εἰς τὸ ἀπολύτως ἀναγκαῖον καὶ ἠναγκασμένη νὰ στερηθῆται ὄλων τῶν ἔξω αἰτινῶν σχηματίζουσι τὸ θέλητρον καὶ τὴν παρηγορίαν τοῦ βίου. Ὅχι πλέον ὑπηρετρία, ὄχι πλέον οἰκημα εὐρύχωρον καὶ ἀνεταν, ὄχι πλέον ἀνθη ἐν τῷ δωματίῳ τῆς, ὄχι πλέον θεωρεῖον εἰς τὸ Μέγα Θέατρον ὅταν παρισταύωσιν ἐκεῖ τὰ συννούμενά τῆς μελοδράματα! » Ἐκεῖνο δὲ τὸ ὁποῖον μὲ ἐλύπει περισσότερον, ἦτο

ὅτι ἐπλησίαζεν ἡ στιγμή καθ' ἣν ἤθελον ἀναγκασθῆ νὰ τῆ ὁμολογήσω ὄλην τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ ἀπελπισία μου μοι ἐνεπίστευσεν ἀποφασιν ὑπερτάτην· ναὶ μὲν μὲ καθίστα ἔτι μᾶλλον ἐνοχον, ἐὰν τοῦτο ἦναι δυνατόν, ἀλλ' ἠδύνατο νὰ ἐπανορθώσῃ τὰ πάντα. Ἐμενεν εἰς τὴν μητέρα μου ἡ οἰκία εἰς τὴν ὁποίαν κατωκίσαμεν εἰς τὴν γενεθλίον πόλιν μας καὶ τὴν ὁποίαν ἐλυπεῖτο νὰ τὴν πωλήσῃ, ἀλλ' ἐγὼ τὴν κατέπεισα. Ἐξετιμῆθη τέσσαρας χιλιάδας φοιρίνια τὰ ὁποῖα μοι ἐμετρήθησαν ἀμέσως. Ἡ θῆξ τοῦ ἀργυρίου ἐκείνου ἀπέδωκεν εἰς τὸ ἀπαίσιον πάθος μου ὄλην τὴν ἐνέργειάν του καὶ ὄλας του τὰς χιμαῖρας.

Ἐσκέφθη ἐπὶ τινὰς ἡμέρας περὶ τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῶν ποσῶν τῶν καταθέσεων τὰς ὁποίας ἤθελα νὰ κάμω· ἔπειτα, γράψας ταῦτα εἰς τὸ σημειωματάριόν μου, ἐξῆλθα τῆς οἰκίας μου ἐν ἑσπέρας, μὲ τὴν ἀκλόνητον πεποίθησιν ὅτι ἐμελλὰ νὰ ἀναγκάσω τὴν τράπεζαν τοῦ χαρτοπαικτείου νὰ μοι ἀποδώσῃ τὸ ἀργύριον τὸ ὁποῖον ἔλαβε. Διευθυνόμενν λοιπὸν πρὸς τὴν λέσχην. Ποῖα διαφορὰ μεταξὺ τῆς νυκτὸς αὐτῆς καὶ ἐκείνης, καθ' ἣν εἶχον εἰσέλθει ἐκεῖ κατὰ πρώτην φορὰν! Τότε, τὸ θέρος ἤρχιζεν· οἱ πλοῦσιοι ξένοι συνέβρεον πανταχόθεν μὲ χαρτοφυλάκιον πλήρες· ὁ διευθυντῆς τοῦ καταστήματος δὲν ἐφείδετο καμμίαν δαπάνην. Σήμερον τὸ θέρος ἐτελείωσε καὶ ὄλοι σχεδὸν οἱ ξένοι ἀνεχώρησαν· δὲν ὑπῆρχον πλέον ἀνθη, οὔτε γυναῖκες καλλωπισμένας, οὔτε μουσική· τὸ καταγώγιον εἶχεν ἐπανεύρει τὴν ἀσχημίαν του.

Ἐπειδὴ τὰ συμβάντα τῆς νυκτὸς ἐκείνης ἐξήσκησαν ἀποφασιστικὴν ἐπιρροὴν ἐπὶ τοῦ βίου μου, δὲν θὰ ἐκπλαγῆ ὁ ἀναγνώστης ἐὰν ἐπιμείνω εἰς αὐτὰ καὶ ἐὰν ἐφύλαξα περὶ αὐτῶν ἀκριβῆ ἐνθύμησιν. Ἡ νύξ ἦτο ἐκ τῶν ψυχροτέρων καὶ τῶν σκοτεινοτέρων ἀπὸ ὅσας δύναται νὰ φέρῃ ἡ δευτέρα δεκαπενθημερία τοῦ νοεμβρίου· ἄνεμος παγετώδης ἔπνεεν εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ περιέστρεφε τὰς νιβάδας τῆς πρώτης χιόνος καὶ τὰ τελευταῖα φύλλα τοῦ φθινοπώρου.

Ἡ τοσοῦτον ζωηρὰ, τοσοῦτον θορυβώδης κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν λουτρῶν πόλις, ἦτο τὸ ἑσπέρας ἐκεῖνο σιωπηλὴ καὶ

ἤρημος. Ἐβάδιζον ταχέως, διότι ἡ μήτηρ μου εἶχεν ἀποσυρθῆ ἀργότερον τοῦ συνήθους καὶ ἦτο ἤδη σχεδὸν μεσονύκτιον. Καθ' ἣν δὲ στιγμήν ἐμελλον νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ παικτεῖον εἶδον καθυμένην εἰς τὴν πρὸ τῆς θύρας λιθίνην βαθμίδα μορφὴν γυναικὸς ἐλεεινῶς ἐνδεδυμένης ἣτις ἔτεινε τὴν χεῖρα ὡς ἐὰν ἐζήτει ἐλεημοσύνην. Ἐκπλαγείς ἀπὸ τὴν ἀκίνησιν τῆς καὶ τὴν σιωπὴν τῆς, ἐκυψά διὰ νὰ τὴν παρατηρήσω ἐκ τοῦ σύννεγυς· ἐκοιμᾶτο. Τὸ περιζωμά τῆς ἐκάλυπτε μέρος τοῦ προσώπου τῆς, ἀλλ' ἐφαίνετο ἀρκετὸν μέρος αὐτοῦ ὥστε νὰ εἰκάσῃ τις τὴν νεότητά καὶ τὴν ὠριότητά. Ἡ δυστυχῆς παῖς ἦλθεν ἐκεῖ διὰ νὰ ἐπικαλεσθῆ τὴν γενναιοδωρίαν τῶν παικτῶν· ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὁ κόπος καὶ τὸ ψῦχος τὴν ἐνάρκωσαν, καὶ κατελήφθη ἀπὸ τὸν ὕπνον τείνουσα μηχανικῶς τὴν χεῖρα.

(Ἔπεται τὸ τέλος.)

Γ Λ Λ Υ Κ Η.

ΔΙΗΓΗΜΑ ΕΜΜΕΤΡΟΝ.

Τῇ Κυρίᾳ * * *

Τρόντι, φίλη μου, ἡ ἀκηδία
Ἄπό τινος τὸ πνευμά μου μαραινέι,
Οὐδὲ ἡ ποίησις αὐτῆ μ' εὐρραίνει
Ἡ μὴν μου τὸ πάλαι εὐτυχία.
Χασμῶμαι· τί πρὸς τοῦτο; δὲν χασμᾶται
Ἡ οἰκουμένη πᾶσα σιωπῶσα;
Ἡ ἐπιστήμ' εἰς τρόπαιά τῆς τόσα
Τὸν ὕπνον τοῦ δικαίου δὲν κοιμᾶται;
Τίς οἶδεν ἂν ὁ Ζεὺς ἰδὼν ὡς μύτιαν
Συλλαμβανόμενον τὸν κεραυνὸν του
Κατὰ τῆς ἐπιστήμης τὸν θυμὸν του
Ἐξέχουσε, κρατῶν αὐτὴν δεσμίαν.
Τίς οἶδεν, ἀληθῶς τὸ πᾶν κοιμᾶται,
Ἔρω, χαρὰ, ἐλπίς, αὐτῆ ἡ λύπη;
Ὁ ὄργασμός ἀπὸ τοῦ κόσμου λείπει,
Ἀκνθάνων θάνατος περιπλανᾶται.
Ψυχορραγεῖ αὐτῆ ἡ οἰκουμένη
Συσπᾶται, βέγγει, ὠχρίᾳ, δακρύζει,
Τοὺς νεκρικοὺς ψαλμούς τῆς ψιθυρίζει,
Εἰς κλίτην νεκρικὴν κατακειμένη.

Ἄλλως τε, φίλη μου, ἡ ἀκηδία
 Τοῦ ἔρωτος ὁ δορυφόρος εἶναι,
 Καὶ τότε αἱ αἰτιάσεις σου ἐκείναι
 Κατέπεσαν, σὺ εἶσαι ἡ αἰτία.
 Τί πταίω ἂν τὸ εὐγλωττόν σου ὄμμα,
 ἢ νύξ ἢ δίδυμος τῶν ὀφθαλμῶν σου,
 Καὶ ἡ δειλὴ αὐγὴ τῶν παρειῶν σου,
 Ἐἴ καὶ ἡ κόμη ἢ ἔχουσα τοῦ Ἄδου χρῶμα
 Τὸν νοῦν μου ὄλον δέσμιοι κρατοῦσι
 Ζητοῦντα μίαν ἔρωτος ἀκτῖνα
 Εἰς τὰ μαγίσσης βλέμματα ἐκείνα ;
 Οἱ ἀγαπῶντες ὄνειροπολοῦσι.
 Τὰ ὄνειρα εἶν' εὐτελὲς βεβαίως
 Καὶ αὐχμηρὰ τροφή· ἐάν σέ τέρπει,
 Παρὰ τοὺς ῥεμβασμούς, ὁ χάρων ἔρπει
 Τὸν βίον ὑποσκάπτων θάρραλέως.
 Εὐρῶς τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καρδίας
 Ὁ ῥεμβασμὸς τὴν ὑπαρξίν σκιάζει,
 Τὴν φήσιν τοῦ νοῦς παρασκευάζει
 Ἀπλούμενος ἐπὶ τῆς διανοίας.
 Καὶ τότε δίδουν κόσμους δι' ἐν βλέμμα·
 Ἐγὼ, ἀφ' οὗ οἱ ποιηταὶ δωροῦσιν
 Ὅ,τι νὰ δώσωσιν ἀδυνατοῦσιν
 Νὰ σοὶ προσφέρω ἐπεθύμουν στέμμα.
 Ἄλλ' ὄχι συνταγματικὸν βεβαίως·
 Τῆς πάλαι τραγωδίας, κωμωδία
 Δὲν εἶναι ἡ τοικύτη βασιλεία ;
 Ὁ γίγας ἔπεσε χαμαὶ πυγμαῖος.
 Νευρόσπαστον, τὰ πετεινὰ φοβίζει·
 Ἐκ τῆς βίνας τὸ σύνταγμα τὸν σύρει·
 Καὶ ἡ πομπώδης Ῥώμη τὸν οἰκτερεῖ.
 Σφυρηλατεῖ τοὺς ὑπουργούς· φροντίζει
 Κομφῆς ὑπογραφῆς νὰ θέτῃ μόνον,
 Ἰππεύει, χάσκει καὶ διασκεδάζει
 Καὶ διαδόχους του παρασκευάζει
 Ἐς αὐτὸν ἀντὶ πλαγγῶνος δίδει θρόνον.
 Ἄλλ' ἢμπορεῖ καὶ τὸ ὑπόδημά μου
 Νὰ πράξῃ τοῦτο ἐν ἀνέσει πάσῃ·
 Οὐδὲ τὸ ὄνομα αὐτοῦ χαράσσει
 Ἐπὶ τῆς σαλευούσης ταύτης ἄμμου
 Ἦν ὀνομάζουσαν δόξαν, κλέος, φήμην.
 Πρῶτος ἢ δεύτερος ἀποκαλεῖται,
 Καὶ ἀποθνήσκων εἰς ἡμᾶς δωρεῖται
 Τὸν τοῦ σιγάρου του καπνὸν εἰς μνήμην.
 Νὰ σοὶ προσφέρω καὶ ἂν ἡδυνάμην
 Τὴν ἐνδοξὸν πορφύραν τῶν Καισάρων,
 Ἦν ἤδη περιβάλλεται ὁ Χάρων,
 Κρατῶν τὴν κόριν των εἰς τὴν παλάμην !
 Ἄλλ' ἐλησμόνησα· σέ ὑπεσχέθην,
 Λακτίσας τὴν θεὸν μου ἀκηδίαν,
 Ἀρχαίαν νὰ συνθέσω ἱστορίαν
 Καὶ εἰς ἀκαίρους στοχασμούς ἀφέθην.

Ὅποταν σκέπτομαι περὶ ἀρχαίων
 Λαμβάνω τι ἐκ τῆς φειδράς ζωῆς των,
 Μὲ περιπτύσσει αἰφνης ἡ ἐλπίς των
 Καὶ φρόνημα αἰσθάνομαι ἀκμαῖον.
 Ὡ πόσον μὲ ἀρέσκ' ἡ ἀρχαιότης !
 Καὶ ἂν σχολαστικὴ, ψυχρὰ σοφία
 Εἰς λίθους τὴν εὐρίσκει· κ' εἰς ἀγγεῖα,
 Τὴν Κύπριδα λατρεύει ἡ νεότης.
 Τῆς ἀνθρώπιτος τὸ ἔαρ ἦτο
 Καὶ ἤδη ἔχομεν βαρὺν χειμῶνα,
 Εἰς χαῦνον ἐγεννήθημεν αἰῶνα
 Καὶ ὄνειροπολεῖς σὺ, ἐγὼ πλήττω.

Ἡ Γλαύκη πρὸς τὴν Λάμιαν βαδίζει
 Τὸ πλῆθος σχίζουσα τῶν Ἀθηναίων·
 Ὁ ἥλιος, ὡς ναῦς πυρίνη, πλέων,
 Λάμπεις ἀποχαιρετισμοῦ σκορπίζει.
 Δὲν περιγράφω τὴν μορφήν τῆς νέας·
 Περιγραφῶν ὑπάρχει ἀπειρία,
 Ἀπέκαμον τὰ ῥόδα καὶ τὰ ἴα
 Παραβαλλόμενα πρὸς τὰς ὥρας.
 Ἀφίνω νὰ τὴν πλάσης θαυμασίαν·
 Τὸ ἄγνωστον αἰ ἀρεταὶ κοσμοῦσι,
 Καὶ δι' αὐτὸ εἰς τοὺς θεοὺς δωροῦσι
 Προτερημάτων τόσῃν ἀφθονίαν.
 Πρὸ τῆς οἰκίας φθάνει τῆς Λαμίας
 Καὶ σταματᾷ ἐξαίφνης ὠχρίῳσα·
 —Ἐταίρας οἶκος— τῶν σεμνῶν ἢ γλῶσσα
 Αὐτὴν προφέρει μετὰ βδελυγμίας.
 Καὶ ὁμῶς ἡ ἑταῖρα αὕτη ἦτο
 Τοῦ πολιορκητοῦ ἢ ἐρωμένη,
 Καὶ ἀνασσα προσαγορευμένη
 Ὑπὸ κολάκων ἐθεοποιεῖτο.
 Τὰ ὄργια μετὰ τοῦ Δημητρίου
 Ἐν τῷ ναῷ τελεῖ τοῦ Παρθενῶνος,
 Κίς δόξαν δὲ αὐτῆς μαρμαίρων θρόνος
 Ὑψώθη ἔμπροσθεν τοῦ Ἑρχθείου.
 Ὑπόπτερος ὁ οἶκος τῆς Λαμίας
 Μ' ἀγάλματα ἡρώων ἐκοσμεῖτο,
 Ναοῦ κομψὴ μικρογραφία ἦτο·
 Ἡ Γλαύκ' εἰσῆλθεν ἔνδον τῆς οἰκίας.

Πόσον ἡ Λάμια ὠρία βαίνει
 Ἐκεῖ ἐν μέσῳ τῶν στηλῶν ὀρθία,
 Ἐνῶ τῆς αὔρας ἡ δειλὴ θωπεῖα
 Σκορπᾷ, τὴν κόμην τῆς ἀσπαζομένη !
 Οἱ εὐσαρκεῖ τῆς ὤμοι καὶ τὸ στῆθος
 Ἠμίγυμνα ἰδὲ ἐρυθριῶσι·
 Τὰ χεῖλη προκαλοῦντα μειδιῶσι·
 Ἐχει θρασὺ καὶ νωχελὲς τὸ ἦθος.
 Ἰδέ ! ἡ κεφαλὴ τῆς κράνος φέρει·
 Κοσμεῖ τὸ κράνος σφίγγ' εἰκῶν γνησία

Τῆς γυναικός· ἡ χεὶρ ὀρίζοντι
 Δόρυ κρατεῖ· ἡ ἄλλη πάλιν αἶρει
 Τὸ ἀγαλμα τῆς νίκης· χαῦνον βλέμμα
 Πρὸς τὸν ὀρίζοντα μακρὰν εὐθύνει,
 Καὶ ὡς ἡ ἀδελφὴ αὐτῆς ἡ Φρίνη
 Ὠχρὸν τὸ μέτωπόν της φέρει στέμμα.
 Ἠχοῦσιν ἐπὶ τῶν περιστυλίων
 Δειλὰ τὰ βήματα τῆς Γλαύκης· ποῖα
 Γυνὴ τοσοῦτον ἀκαίρος, θρασεῖα
 Τὸν στολισμὸν ταρασσει τῶν ὀργίων ;
 ΓΛΑΥΚΗ.

Τῆς Ἀθηνᾶς, ὦ Λάμια, μιμνῆσαι
 Τὴν μεγαλοπρεπῆ ἐνδυμασίαν·
 Ἄλλ' ἐλησμόνησές τι — τὴν καρδίαν,
 Καὶ ἡ στολὴ μεθ' ἧς περικοσμεῖται
 Δεικνύει τὴν καρδίαν μελαντέραν.
 Ἡ Ἀφροδίτη ἔγινε παρθένος·
 Ἄλλ' ὁ μανδύας ὁ κεχρυσωμένος
 Ἐρυθριᾷ καλύπτων τὴν ἑταῖραν.

ΛΑΜΙΑ.

Ἐταῖραν εἶπες, Γλαύκη; ἀλλ' ὀρεῖλαι
 Ἐταῖρα πᾶσα καλλονὴ νὰ ἦναι·
 Αἱ ἀληθεῖς γυναῖκες εἶν' ἐκείναι
 Καὶ σύζυγος καλὴ σὺ μόνον, φίλη.
 Τὸ κάλλος δὲν ἐπλάσθη, Γλαύκη, μόνον
 Ἴνα κρατῆται ἔνδον τῆς οἰκίας
 Ὑπεῖκον εἰς τὰς ἰδιοτροπίας
 Ἐνὸς ἀνδρός· ὑψοῦσ' εἰς τοῦτο θρόνον,
 Καὶ σύμπαταν κοσμεῖ τὴν οἰκουμένην.

ΓΛΑΥΚΗ.

Καὶ ἡ αἰδῶς ἐντούτοις λησμονεῖται.

ΛΑΜΙΑ.

Αἰδῶς ; ἡ ἐχεμύθεια καλεῖται·
 Κακίαν λέγε ὑποκρυπτομένην.

ΓΛΑΥΚΗ.

Ἀρεῖς, ἀλλ' ἔστω· ἀγαπῶ φιλότατη.

ΛΑΜΙΑ.

Ἐμὲ, ὦ Γλαύκη; ἐκ τῆς Λέσβου εἶσαι ;

ΓΛΑΥΚΗ.

Ἄλλὰ δικαίως πρέπει νὰ φοβῆσαι·

Ὁ ἔρωσ μου τόσον διαταράττει.

Λατρεύω τὸν Δημήτριον.

ΛΑΜΙΑ.

Ἐκείνον ;

Λαίνας, Γλαύκη, ἀγαπᾷ ὁ λέων
 Δὲν θέλει ἐρωτιδίον τι κλαῖον·
 Ἐταῖραν μόνον, πόλεμον καὶ οἶνον.

ΓΛΑΥΚΗ.

Ναί ! τὸ γνωρίζω, φίλη μακρῖα·
 Ἄλλὰ τὸ ἄντρον πέραν τὸ μονῆρες,
 Τὸ εὐτυχίας καὶ ἐρώτων πλῆρες,
 Ἐν ᾧ ὀπίταν ἔλθῃ ἡ σκοτία

Εὐρίσκεις τὸν Δημήτριον εὐδαίμων,
 Ἄντι ταλάντου δι' ἑσπέραν μίαν
 Μὲ δίδεις Λάμια ;

ΛΑΜΙΑ.

Ὡ τὴν ἀστείαν.

Ἄλλόκοτος τοῦ ἔρωτος ὁ δαίμων
 Καὶ δι' αὐτὸ παιδίον ζωγραφεῖται.
 Πωλεῖται, Γλαύκη, ἡ ἐλευθερία,
 Ἡ ἀρετὴ, τὸ κάλλος, ἡ παιδεία,
 Ἄλλ' ἡ εὐδαμονία δὲν πωλεῖται.

ΓΛΑΥΚΗ.

Βεβαίως· πλὴν ἐν φάσμα εὐτυχίας,
 Τὸ ἰνδαλμα αὐτῆς πωλεῖται, φίλη·
 Παρέχει ἀμυδρὸν τὸ φῶς ἡ δειλὴ
 Ἄλλὰ γλυκύτερον τοῦ τῆς πρωίας.
 Ἡ εὐτυχία εἶναι τυφλοτέρα
 Ὑπὸ τὸν μαῦρον πέπλον τῆς σκοτίας·
 Ἐνδύομαι τὴν μοῖραν τῆς Λαμίας
 Καὶ νύκτα μίαν γίνομαι ἑταῖρα.
 Εἰς τὴν ἀγκάλην του τὸ πῦρ θὰ σβέσω
 Τοῦ ἔρωτός μου, καὶ ἡ νύξ ἢ μίχ
 Θὰ τρέφῃ τὴν ψυχὴν μου αἰωνία·
 Ἄφρου δὲν ἀνεγείρεται θὰ πέσω.

ΛΑΜΙΑ.

Ἀνέγερσιν τὸν ἔρωτά σου λέγεις ;
 Κατέστρεψεν ὁ Πλάτων τὰς καρδίας
 Μὲ τὰς τοῦ ἔρωτός του θεωρίας.
 Ἐάν σὺ, Γλαύκη, τὴν ἑταῖραν ψέγεις,
 Ἄλλὰ τί εἶναι ἡ κενὴ ἀγάπη,
 Ὁ σκελετός τοῦ ἔρωτος, ἡ κρούα
 Ἀπράγμονος ὀδύνης φιλαυτία
 Πρὸς ἣν ἡ νέα γενεὰ ἐτρέπη ;
 Ὠραῖος ἔρωσ μὲ νεκρὸν τὸ ὄμμα,
 Μὲ σάβανον ὠχρὸν εὐαισθησίας,
 Καὶ ὄντως ἄξιος τῆς βασιλείας
 Τοῦ Πλούτωνος· σεσαθρωμένον πτώμα.
 Ὄταν μᾶς τέρπῃ ὁ καρπός, ὦ Πλάτων,
 Ἡ χεὶρ αὐτὴ περιχαρῶς τὸν δρέπει,
 Καὶ τὴν ζωὴν εἰς θάνατον δὲν τρέπει
 Φαντασιώδεις κόσμους ἀναπλάττων.
 Τοῦ φθινοπώρου ὁ ἀπὸ μαρμαίνων
 Τὰ ἄνθη τῆς ἀνοιξέως σαρόνει,
 Καὶ αὕτη ἡ λατρεία θανατόνει·
 Εὐνούχων εἶναι καὶ ἐξηνητημένων.
 Ἡ μᾶλλον εἶναι πρόσχημα ἀχρείων,
 Ὑπόκρισις, ἢ πλάνη, ἢ μαγία,
 Φθίσις τοῦ ἔρωτος, ὠχρὰ λαγνεῖα,
 Περικαλλὲς τῆς ὕλης προσωπεῖον.
 Χαμαὶ τὸ προσωπεῖον ! ἡ ἑταῖρα,
 Ἀγέρωχον τὸ μέτωπόν της αἶρει,
 Δὲν γίγεται, εἰς στόνους σπᾶρει

Θνήσκει και ἀναζητῆ ὡρασιότερα.
Και ἀδελφὴ τῆς ἡδονῆς ἐκχέει
Μεθούσαν ἐρώτων ἀτμοσφαιραν
Τὴν εἶδες εἰς χειμερινὴν ἐσπέραν
Πῶς ὑπὸ ἔρωτος γελᾷ καὶ κλαίει;
Παιδίον ἔπαγε· ἡ εὐτυχία
Κενὰς σκιάς οὐδέποτε θηρεύει·
Καὶ τὸν Θεὸν εἰς μάρμαρον λατρεύει
Ἡτοῦ ἀνθρώπου ὕλικὴ καρδίαι.
Τὸ ἄντρον εἶναι σὸν, καὶ ἡ σκοτία
Καθὼς ὁ θάνατος μᾶς ἐξισώνει·
Ἰπαγε, Γλαύκη, εὐδαιμόνει,
Ἄν ἡ κλοπὴ καλεῖτ' εὐδαιμονία.

Ἢδὴ ἡ νύξ, προστάτις τῶν ἐρώτων,
Ἄνὰ τὴν γῆν ἀπλοῦται βαθυτάτη
Οὐδὲ ἡ αὐρα τὴν σιγὴν ταραττει·
Ὁ οὐρανὸς προσμειδία ὑπνώτων.
Ἡ Γλαύκη εἰς τὸ ἄντρον ἀναμένει,
Ἐφόρει τὴν καλύπτραν τῆς σκοτίας.
Ῥιγᾷ ὑπὸ ἀνυπομονησίας,
Ἐκεῖ, ὡς Λάμια εὐρισκομένη,
Ὁ χρόνος, ἀπηνῆς, βραδέως βαίνει·
Μὲ συμφορὰν πολλάκις εἶν' ὁμοία
Ἡ ἀναμενομένη εὐτυχία
Καὶ δι' αὐτὸ ὠχρὰ ἡ Γλαύκη στένει,
Ἀκούεται βημάτων πέραν κράτος.
Εἶναι αὐτὸς τῆς Γλαύκης ἡ καρδία
Μετρᾷ τὰ βήματα ἐν ἀγωνίᾳ·
Τις εἰς τὸ ἄντρον βαίνει λεληθῶτως;
Ἰδοὺ ὁ πολιορκητὴς μυθῶδες
Ἀγῶνων κραῖμα, μέθης καὶ ἐρώτων
Εἰς τὴν ἀγκάλην γυναικὸς ὑπνώτων
Ἡγείρετο μὲ βλέμμα ἐρεβῶδες.
Ἐξ εὐωχίας αἴφνης καὶ ὀργίων
Πρὸς τὰς μεγίστας ἔβαινε στρατείας,
Ἡσπάζετο τὰ χεῖλη τῆς Λαμίας
Πρὸς γρόνθον πάλιν τὴν πυγμὴν του κλείων,
Εἶχε τῆς φύσεως τὸ μεγαλεῖον·
Νῦν μειδιῶν καὶ εὐσταλῆς καὶ χαίρων
Μετὰ μικρὸν τὸ μέτωπόν του αἴρων
Νεφῶδες καὶ τὸν κεραυνὸν ἐγκλείων.
Πλὴν σιωπῆ! συμπτύξεις πυρετώδεις,
Φιλήματα μακρὰ, γριφώδεις φράσεις,
Περιπλοκὰς καὶ μέθην καὶ ἐκστάσεις
Ἡ νύξ περιλαμβάνει ἡ ζοφώδης.
Τὴν γλώσσαν τῆς ἀγάπης ἀμιλοῦσι·
Καὶ λέξεις μύχαι, παλμοὶ καρδίας,
Πνοαὶ θερμαὶ βαθείας συμπαθείας
Ὡς ἀρμονία τῆς ψυχῆς ἤχοῦσι.
Τὰ μόνα ἄνθη τοῦ περῶντος βίου,
Δοσιόμενα ὑπὸ τοῦ διαβάτου.

Ἄπο τῆς ὄχθης τοῦ ὠχροῦ θανάτου
Πρὶν ἐντὸς σκότους κοιμηθῆ στυγίου.
Ἡ φύσις ἡ θνητὴ ἀθανασίαν
Ἐπὶ τὰ χεῖλη ἐρευνῶσα ἦδν.
Φεῦ! τὴν ἀρὰν τὴν πάλαι αἰωνίαν
Ἐπὶ τὴν οἰκουμένην παραδίδει.
Μακρὰ στιγμή ἀόρητου συμπαθείας·
Τὸ σύμπαν περικλείει ὁ βραχίων,
Τὸ ἄπειρον εἰς φίλημα εἰσδύον,
Ἡ ἐκτ' ἡμέρα τῆς δημιουργίας.
Τοῦ παγκοσμίου βίου αἱ ἐκφράσεις,
Καὶ κόσμου σκοτεινὴ δημιουργία·
Στιγμὴ καὶ τοῦ θανάτου ἀνταξία,
Ἐνσάρκωσις τοῦ ἔρωτος· ἡ πλάσις.

Ἡ νύξ ὑπὸ τὸν οὐρανὸν ρεμβάζει,
Εἰς τὴν ἀκτὴν τὸ κῦμα ψιθυρίζει,
Ἀστὴρ διάττων τὴν σκοτίαν σχίζει,
Καὶ εἰς τὰ δάση ὁ ἀήρ στεναρίζει.

— Γηράσκουσα, ὦ Λάμια, ἀνδρούσαι,
Καὶ φαίνεται διαμαρτυρομένη
Ἢ παρειὰ σου μᾶλλον φλεγόμενη
Καθόσον ἐκ τοῦ χρόνου ρυτιδούσαι.
Ἡ δὰς ἐκπέμπει φλόγα λαμπροτέραν
Πρὶν εἰς ζοφώδη κοιμηθῆ σκοτίαν·
Ὁ ἔρωτος, φαίνεται, ἀκμὴν ὁμοίαν
Εἰς τῆς ζωῆς λαμβάνει τὴν ἐσπέραν.
Λισθάνομαι τὸν τύπον τῶν χειλῶν.
Εἰς νέαν ὁμῶς βαίνω ἐκστρατείαν,
Θὰ ἀσπασθῶ ἐνόπλιος τὴν πρωίαν·
Δός μοι, ἐν φίλημα· τὸ τελευταῖον.
— Ἡ λύκη ἤρμευε μακρὰν βαθείως·
Ὡ! μὴ ἀναχωρεῖς ἀκόμη, μεῖνε,
Νὰ ἀσπασθῶ τὸ μέτωπόν σου κλίνε,
Ἡ Γλαύκη ἐψιθύρισε λαθραίως.
— Ἄλλ' ἡ στοὰ ἡ μαύρη τῆς σκοτίας
Ἐπὶ μακρὸν τὸν ἔρωτα τηροῦσα
Ἐν πτώμα αἴφνης δεικνύται κρατοῦσα
Εἰς τὰς δειλὰς ἀκτίνας τῆς πρωίας.
Ὡς τῆς ψυχῆς τὸ φῶς, καὶ τοῦ ἡλίου
Ἄν ἡ ἀκτίς τὸν ἔρωτα προσβάλλῃ
Ἀπέρχεται αὐτὸς καὶ ἡ ἀγκάλη
Σιγᾷ τὴν σιωπὴν κοιμητηρίου.
— Ὁ ἥλιος ἄν αἴφνης ἐλησμόνει
Τὸ ἄρμα του νὰ ζεύξῃ! ἀτυχία!
Ἡ νύξ βραχεῖα ἔληξε, βραχεῖα·
Μετὰ μικρὸν θὰ ἀπαμείνω μόνη! —
Ἡγέρθη ὁ Δημήτριος· — Βραχεῖα;
Τὸ χεῖλός σου βεβαίως ἠπατήθη
Καὶ ἐκφρασὶν ἐπρόφερεν ἀήθη·
Σὺ εἶσαι, Λάμια, σὺ ἡ μισθία;

Τὴν κεφαλὴν τῆς κλίνει σιωπῶσα
Ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ ἀνδρός καὶ μένει
Ἐκεῖ εἰς σκέψεις μαύρας βυθισμένη
Ὁρνοῦσα ἅμα καὶ προσμειδίωσα.

— Δός μοι τὴν χεῖρά σου· ἐκ Σικελίας
Στρεπτόν ταλάντου σὲ δωρῶ, φιλάττη.
— Ὡ! κράτει τὸν στρεπτόν σου, κράτει,
Ἐφέλλισεν αὐτὴ μετὰ δειλίας.
Τὰ δῶρά σου δὲν θέλω· ἡγαπήθην·
Ὁ ἥλιος πρὸς τί ὁ ἀνατέλλων;
Ἡ αὔριον; Θὰ ἐπαιτῶ τὴν λήθην·
Ἢ εὐτυχία ταύτην ἔχει μέλλον.
— Ἄλλ' ἡ ἑταίρα, κόρη τῶν ὀργίων
Ἄν δάκνει, δὲν φιλεῖ· ῥοφῶσα
Τὸ αἷμα, τὴν καρδίαν καὶ τὸν βίον
Φαιδρὰ προκύπτει καὶ προσμειδίωσα.
Τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς αἰδοῦς τὸ πτώμα,
Ἐρμῆς γενόμενος ὁ ἔρωτος, βαίνει
Φέρων τὸ πελιδνὸν τοῦ αἰσχούς χρῶμα·
Ἰδοὺ τὴν σήμερον ἡ ἐρωμένη.
Βδέλλα τὸν μυελὸν ῥοφῶσα τῶν ὀστέων
Ὅπου ἡ μνᾶ προσέρχεται· αἱ κνήσσαι,
Ἐξαπατῶσα τὴν ψυχὴν τῶν νέων·
Ἡ Λάμια, ἡ Λάμια δὲν εἶσαι.

Ἡ φθίνουσα σελήνη ἀνατέλλει
Ἐπαίρουσα τὸν πέπλον τῆς σκοτίας·
Ἄλλὰ τὸ φῶς αὐτῆς διαστᾶζον στέλλει·
Τὴν ἐρευνᾷ μετὰ μελαγχολίας;
Τὸν Ἐνδυμίωνα ζητεῖ καὶ κύπτει
Καὶ ἀπαντᾷ τὴν φύσιν τὴν σιγῶσαν·
Ἀκτίς λαθραία εἰς τὴν ὄψιν πίπτει
Τῆς Γλαύκης τὴν ὠχρὰν καὶ μειδιῶσαν.

Ἰδοὺ ὁ μῦθος· ἴσως ἐπεθύμεις
Μὲ στόμφον πάντα ταῦτα νὰ συνθέσω·
Φερόμενος ἐπὶ ποιμπώδους ῥύμης
Ταρτάρους εἰς ὠκεανούς νὰ σθέσω.
Ἄν ἀγαπῶ τὸν Βύρωνα, συγγρόνως
Μισῶ τοὺς παρασίτους ὅσοι ζῶσι
Τὴν τράπεζάν του λείγοντες· ὁ πόνος
Σιγᾷ ὡς τάφος, οἱ ψυχροὶ βοῶσι.
Θὰ μ' εἶπες ἄτεχνον· δικαίως ἴσως·
Δὲν λεπτοργῶ τοὺς στίχους ὅπως ἄλλοι,
Πρὸς τὴν βλακίαν τρέφω μέγα μίσος
Καὶ εἰς τὴν βίην ἡ βλακία θάλλει.
Τὰς παραλυτικὰς αὐτῶν ποιήσεις
Μὲ ἄνθη καὶ ψιμύθιον κοσμοῦσιν,
Ἐνδύουσι κομψῶς καὶ σαβανούσιν
Εἰς πλείστας καὶ ψυχρὰς μεταρρυθμίσεις.
Θὰ μ' εἶπες ὕλιστήν· δεκτὸν καὶ τοῦτο·

Ἄρου προβαίνει ψηλαρῶν ὁ βίος,
Προσκρούων εἰς τὴν ὕλην αἰωνίως,
Τί ἄλλο νὰ δεχθῆ ἐδικιοῦτο;
Ἡ ὕλη πάσχει, χεῖρει, ζῆ καὶ θνήσκει·
Ἐκτὸς αὐτῆς τί εἶναι; τίς γνωρίζει·
Ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ τῆς γῆς βαδίζει
Αἰῶνας, καὶ παντοῦ αὐτὴν εὐρίσκει.
Λιμώττει καὶ ἡ μεγαλοφυΐα·
Τὸ στέμμα τῆς πρὸ δειπνοῦ καταθέτει,
Ὀλίγην κόνην εἰς τὴν γῆν προσθέτει·
Τί μηχανὴ ὁ ἄνθρωπος τελεία!
Θὰ μ' εἶπες βωμολόχον· ἐνθυμείσαι·
Ἡ Εὐχά παλαιά ποτε ἐνεδύθη;
Ὅποταν ἔπεσε· ναί, μὴ φοβεῖσαι
Ἡ τὸν καυχώμενον ὡς χρηστοθήνη.
Εἶπέ· πλὴν φείσθητι ἐκείνης μόνον·
Τῆς Γλαύκης· εἶχεν ὄντως εὐφυΐαν
Ἀξίαν τῶν καλῶν ἐκείνων χρόνων·
Ἰπέκλεψεν αὐτὴν τὴν εὐτυχίαν.
Ἄν διὰ τῆς ἀπάτης νύκτα μίαν
Ἡσθάνθη μέθην μαγικὴν ἐρώτων,
Κατακριτέα εἶναι; εὐτυχίαν
Ὁ ἄνθρωπος εὐρίσκει ὄνειρώτων,
Καὶ τ' ὄναρ εἶναι καθαρὰ ἀπάτη·
Ὁ ἔρωτος εἶναι πλάνη· ἡ ἀγκάλη
Σκιὰν τῆς ἐρωμένης περιβάλλει
Ἐκείνης, ἣν ἡ φαντασία πλάττει.

Δ. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ

ΤΟΥ

ΚΑΡΡΟΥ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε φυλ. 62).

— Δὲν θὰ ἔλθῃ ποτέ; ἐψιθύριζεν ὁ νέος.
Θεέ! πόσον αἱ ὄραι μοὶ φαίνονται μακρᾶ!
— Εἴσθε ἀσθενῆς, Μίρην, πολὺ ἀσθε-
νῆς, εἶπεν ὁ γὰν, καὶ τὸ πῦρ τὸ ὄμοιον
σὰς καταναλίσκει· ἐντείνεται περισσότε-
ρον εἰς πάντα ἀγῶνα τὸν ὀπαῖον κάμνετε.
διὰ νὰ τὸ σβύσετε.
— Θὰ εἶμαι καλλίτερα μετ' ὀλίγον!
ἀπεκρίθη ὁ Ἰνδὸς μετὰ πενηθίμου μειδι-
ματος· τὸ αἷμα ἐκείνου τὸν ὀπαῖον μισῶ

μιάς στιγμῆς ψυχρὸν αἷμα, μιάς στιγμῆς υποχώρησις τῆς ἀτομίας ἥτις εἰσήγετο βραδέως, ὡς δηλητήριον ἀπιστον, εἰς τὸ σῶμα τοῦ νέου Ἰνδοῦ, ἤρκει διὰ τὴν ἀπολέσῃ τὸν Ἑρρίκον Ἀσθωνα, καθότι οὐδέποτε εἶδε τὸν Μίραν ἀποτυγχάνοντα τοῦ σκοποῦ.

Ὁ γέρον ἠεθάνετο εἶδος τύψεως διὰ τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ἔπαιζεν ἐν αὐτῇ τῇ περιστάσει. Ἠγάπα τὸν υἱὸν τοῦ φίλου του Μουσργράβ μετὰ δὲ τὰ ἐλαττώματα, καὶ ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεώς του δὲν ἤρκει νὰ τὸν συνδιαλλάξῃ μετὰ τὴν προδοσίαν τῆς ὁποίας καθίστατο ἐνοχος. Ἀναμφιδόλως εἶχεν ἰσχυρὰ αἰτία· ἀλλ' οὐχ' ἦττον τοῦτο ἦτο προδοσία, ἀφοῦ ὁ Μίραν εἶχεν ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτόν.

— Θεέ μου! ἐψιθύρισε πολλάκις, ἡ ὁδὸς τῆς ἐξιλεώσεως εἶναι ἀληθῶς πλήρης ἀκανθῶν!

Ἡσθάνθη μεγάλην ἐλάφρωσιν ἰδὼν ὅτι ὁ Ἑρρίκος καὶ ὁ μάρτυς του δὲν ἔφθασαν ἀκόμη.

Ὁ στρατηγὸς παρετήρησε τὸ ὥρολόγιόν του. Ἦτο ἕκτη μείον δύο λεπτῶν.

— Θὰ τῷ χαρίσωμεν δέκα λεπτά, κατὰ τὴν συνθήκειν, εἶπεν· ἔπειτα θὰ ἀποσύρωμεν τὸν ἀνθρωπὸν μας, καὶ θὰ ὑπαγάγωμεν ἐγκαίρως νὰ γευματίσωμεν. Εἰρήσθω δὲ ἐν παρόδῳ ὅτι ὁ μάγειρος σὺρ Ζάσπερ κατασκευάζει ἐξαισιῶς τὴν χελώνην!... Τὸ ἐπὶ τῆς ἐσχάρας τοῦτο ψήσιμον κάμνει τιμὴν εἰς τὸν Βατέλ. Ποῦ διάξολον εἰμπόρεσε νὰ εὔρη αὐτὸν τὸν ἀνθρωπὸν;

Πρὶν ἢ ὁ λοχαγὸς προφθάσῃ νὰ τῷ ἀποκριθῇ, δύο ἄνδρες ἐφάνισαν πλησιάζοντες μέγα τάχος.

— Εἶναι ὁ ἀντίπαλός μας, ἀναμφιδόλως! ἀνέκραξεν ὁ στρατηγός. Εἰς εὐρα καλῶς ὅτι θὰ ἦναι ἀκριβής.

Μετὰ τινὰς στιγμῆς, ὁ Οὐάλτερ καὶ ὁ Ἑρρίκος ἦσαν εἰς τὸ πεδῖον, καὶ ἀφοῦ ἔδωσαν ἡσύχως τοὺς ἵππους των εἰς δένδρον, ἐπροχώρησαν πρὸς τοὺς ἀπέναντι καὶ ἐχαιρέτησαν αὐτοὺς μετὰ τὴν ψυχρὰν καὶ ἐσπουδασμένην ἐκείνην εὐγένειαν τὴν ὁποίαν ἡ κοινωνία ἀπαιτεῖ παρ' ἐκείνων ὅστινες συναντῶνται διὰ νὰ φονευσθῶσι κατὰ τοὺς νόμους τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς ἐθιμοτυπίας.

— Ἴνα δικαιώσωμεν τὸν ἥρωά μας, μο-

λονοῦν ἐδέχθη τὴν πρόκλησίν τοῦ ἀντιζήλου του, ἐμίσει εἰς τὸ βῆθος τῆς καρδίας τὴν ἀρχὴν τῆς μονομαχίας, ὡς καταδικασμένην παρὰ τῆς ἠθικῆς καὶ τοῦ ὀρθοῦ λόγου, ἀλλ' ἐνήργει ὠθούμενος ὑπὸ τοῦ φόβου μήπως περιφρονηθῇ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων.

— Ἐλπίζω ὅτι δὲν σὰς ἠναγκάσαμεν νὰ περιμένετε, εἶπεν ὁ Οὐάλτερ Μουδράβ εἰς τὸν λοχαγὸν Ἐλτωνα ὅστις ἐκράτει ἀνά χειράς τὸ ὥρολόγιόν του.

— Δὲν δυνάμεθα νὰ παραπονεθῶμεν, ἀπήντησεν ὁ μάρτυς τοῦ Μίραν μετὰ λεπτοτάτης εὐγενείας.

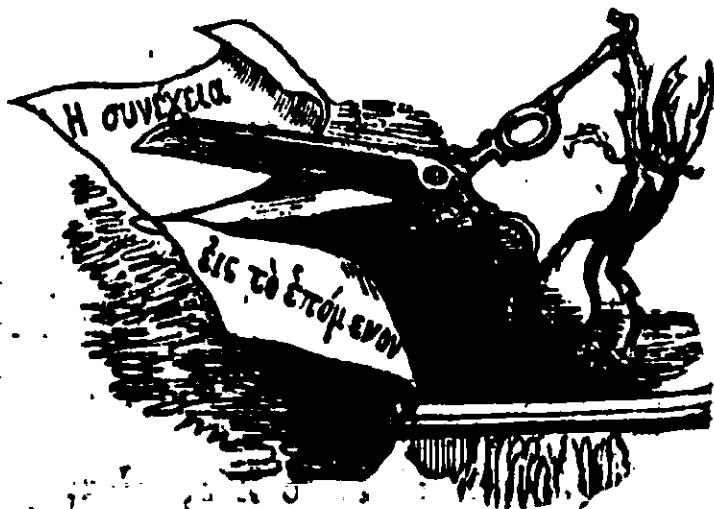
— Ὅχι, προσέθηκεν ὁ στρατηγός μετὰ ἠπιότητα, διότι εἶναι ἕκτη μείον δύο λεπτῶν.

Ὁκτὼ λεπτὰ ἐὰν παρήρχοντο θὰ εἶχον τὴν ἀδειαν νὰ ἀποσύρωσι τὸν ἀνθρωπὸν τον καὶ νὰ στιγματίσωσι τὸν Ἑρρίκον διὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἀτίμου.

Ὁ Μίραν-Ἄφαξ ἰδὼν τὸν ἀντιζήλον τὸν ὁποῖον ἐμίσει, ἐπανεῦρεν ὡς διὰ μαγείας τὰς δυνάμεις του καὶ τὸ ψυχρὸν του αἷμα· ἀλλ' ὁ ἰδρὸς ὅστις ἔρρεεν ἀπὸ τοῦ μετώπου του καὶ ἡ τρομερὰ ἔκφρασις τοῦ βλέμματός του ἐδείκνυον ἀρκούντως τὴν βιαιότητα τῶν ἀγώνων τοὺς ὁποίους κατέβαλεν.

— Ἐχάθη, ἐψιθύρισε ὁ χὰν ῥίπτων βλέμμα οἴκτου ἐπὶ τοῦ Ἑρρίκου· οὐδὲν δύναται νὰ τὸν σώσῃ!

Οἱ δύο μάρτυρες ἐπροχώρησαν τότε διὰ νὰ ἐξετάσωσι τὰ ὄπλα, νὰ μετρήσωσι τὴν ἀπόστασιν καὶ νὰ διευθετήσωσι τὰ ἀπαραίτητα προηγουμένα· ἀπεφασίσθη δὲ ἵνα ἕκαστος μεταχειρισθῇ τὰ ἴδια του ὄπλα καὶ νὰ πυροβολήσῃ εἰς εἴκοσι βηματικῶν ἀποστάσεων.

Ἴνα τί δίδεται τοῖς ἐν πικρία ψυχῆς φῶς, ζῶν δὲ ταῖς ἐν ὀδύναϊς ψυχαῖς;
Ἰώθ.

Εἰς γαῦρον κορυφὴν δρυὸς ὁ κεραυνὸς ἐνακῆπτει,
Τεχνῶς ὁ ὑψούμενος κλονίζεται καὶ πίπτει·
Διότι ὁ Θεὸς μισεῖ τὴν μεγαλοφυΐαν
Ἀντίπαλον τῆς δόξης του καὶ δυνάμειν ἰδίαν.
Ἡρόδοτος.

Ἰπὸ τοῦ ἔρωτος τὸ πᾶν ἐνταῦθα διοικεῖται,
Παρίπτει ὁ θάνατος, ἡ γέννησις ἠγείται.
Πλάτων.

Εἴθε νὰ μὴ ἐγνώριζε γράμματα ὁ μέλων
νὰ ὑπογράψῃ θανατικὴν καταδίκην.
Νέρων.

τὰς ἡδονὰς
Ὅταν τις εἶδε μαρτυροῦσας τῆς ζωῆς
τὸν λέγω ὄχι ζῶντα, ἐμψυχον νεκρὸν.
Σοφοκλῆς.

Ὁ ὕπναι, ὡ τῶν δυστυχῶν ἐσχάτη εὐτυχία
τοῦ πόνου ἢ ἀναγκῆς ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ.
Εὐριπίδης.

Ἡ βλασφημία εἶναι ἡ προσευχὴ τῆς ὀδύνης.
Βαχβαράτα.

Οἱ ἄνδρες παλαίουσι, νικῶσι, πίπτουσιν,
αἱ γυναῖκες καὶ οἱ ποιηταὶ ἀποθυμαζοῦσιν.
Λουκιανός.

Ἄδύνατον, καὶ πολλῆς εὐθείας, ὅστις οἰεῖται, τῆς ἀνθρωπείας φύσεως ὀρμωμένης προθύμως τι πράξει, ἀποτροπὴν τινα ἔχειν ἢ νόμων ἰσχύϊ ἢ ἄλλῳ τῷ δεινῷ.
Θουκυδίδης.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ. Πρὸ τινος, κύριός τις παρεκάλει θερμῶς τὸν Λαμαρτίνον νὰ γράψῃ ὀλίγους στίχους εἰς τὸ λεύκωμα του. Ὁ ποιητὴς οὗτος βαρυνθεὶς ἀπὸ δλα, καὶ ἀπὸ ποίησιν καὶ ἀπὸ δόξων, καὶ οὐτινος ἡ καρδία σήμερον εἶναι ἐγκαταλελειμμένη εἰς βαθεῖαν μαλαγχολίαν ἐχάραξε τοὺς στίχους τούτους:

Τί θέλετε; Τί ὠφελεῖ ἐδῶ ἐν δόξῃ τέρψῃ
Νὰ βάλω τὰ ὀσῶτά μου;
Συνάμα μὲ τὴν μνήμην μου ἐγὼ τὴν ὦδε τράψῃ
Ὁ χρόνος εἰς ἐρείπια ἀλλάσσει τ' ὄνομά μου

Λαμαρτίνος

Ὀλίγας μετέπειτα ἡμέρας ἔφερον τὸ λεύκωμα εἰς τοῦ Βερνζέρου, ὅστις ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Λαμαρτίνου ἔγραψε τὸ ἀκόλουθον τετράστιχον.

Ἐὰν ὁ χρόνος, βουληθεὶς νὰ δείξῃ τί ἰσχύει,
Τ' ὠραῖον ὕπνωσεν ὄνομα αὐτὸ εἰς κόνιν λυγί,
Ὡ, εἴθ' ὁ χρόνος ἀπ' αὐτὴν ὀλίγην εὐδοκίαν
τὴν κόνιν εἰς τοὺς στίχους μου ἐδῶ νὰ ἐπιχύσῃ
Βερνζέρος.

Εἰς τινὰς πόλεις τῆς Ἀγγλίας ἐπικρατοῦσι τὰ ἐξῆς ἀλληγορικὰ σημεῖα.

Ἐὰν ἀνὴρ τις θέλῃ νὰ νυμφευθῇ, φέρει δακτύλιον εἰς τὸν λιχανὸν τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς· ἐὰν ἦναι μεμνηστευμένος, φέρει αὐτὸν εἰς τὸν δεῦτερον δάκτυλον· ἐὰν ἦναι νυμφευμένος, εἰς τὸν τρίτον δάκτυλον, καὶ ἐὰν δὲν θέλῃ νὰ νυμφευθῇ, εἰς τὸν μικρὸν δάκτυλον. Ὅταν κυρία τις ἦναι ἐλευθέρα, φέρει δακτύλιον εἰς τὸν πρῶτον δάκτυλον· ὅταν ἦναι μεμνηστευμένη, εἰς τὸν δεῦτερον δάκτυλον· ὅταν ἦναι νυμφευμένη, εἰς τὸν τρίτον, καὶ ὅταν δὲν θέλῃ νὰ νυμφευθῇ εἰς τὸν τέταρτον. Ὅταν ἀνὴρ προσφέρῃ εἰς γυναῖκα, διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς, ἄνθος, ῥιπίδιον ἢ μικροτέχνημα, ἐμφαίνει ὅτι ἐράται αὐτῆς· ἐὰν ἡ γυνὴ λάβῃ τοῦτο διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς, σημαίνει ὅτι δέχεται τὴν λατρείαν του· ἐὰν δὲ τὸ λάβῃ διὰ τῆς δεξιᾶς, εἶναι ἄρνησις.

ΕΙΣΟΙΟΙΗΣΙΣ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ Κ.Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ.

Ἐπειδὴ μετὰ μικρὸν θέλομεν ἀναχωρήσει καὶ ἀπουσιάσει ἐπὶ πολὺ ἴσως, ἀνέλαβε τὴν ἐκδοσὶν τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης ὁ εὐπαιδευτὸς Κ. Ἀλ. Σκαλίδης. Διαβεβαιούμεν δὲ τοὺς κυρίους συνδρομητὰς ὅτι θέλει ἀκολουθήσει τὴν αὐτὴν πορείαν καὶ μάλιστα φιλοτίμως θέλει ἐργασθῆ ἵνα μήποτε ἐνθυμηθῶσιν ἡμᾶς οἱ φίλοι συνδρομηταί.

Παρακαλοῦνται λοιπὸν οἱ κύριοι ἀνταποκριταὶ καὶ συνδρομηταὶ νὰ ἐπιγράψωσι τοῦ λοιποῦ πρὸς αὐτὸν τὰς ἀφορώσας τὸ περιοδικὸν ἐπιστολάς.

Παρακαλοῦνται δὲ προσέτι νὰ ἐπισπεύσωσιν οἱ μὲν τὴν ἀπότισιν τῆς συνδρομῆς αὐτῶν ἀφοῦ μάλιστα ἔπρεπε νὰ ἦναι προπληρωμένη καὶ ἤδη τὸ ἔτος ἐγγίζει νὰ λήξῃ, οἱ δὲ νὰ ταχύνωσι τὴν ἀποσολὴν αὐτῶν διότι ἡ νέα διεύθυνσις ἀνέλαβε πολλὰς ὑποχρεώσεις.

Ἡμεῖς δὲ ἀπομακρυνόμενοι τῆς διεύθυνσεως τῆς ΕΘΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ, ἀποχωριζόμεθα μεστοὶ μὲν ἡδέων ἀναμνήσεων ἀπὸ φίλων συνδρομητῶν, οἵτινες τόσῳ φιλοτίμως καὶ καλοκαγάθως ὑπεστήριξαν ἡμᾶς ἐν τῇ ἀκανθώδῃ ἀρχῇ, μεστοὶ δὲ στοργῆς καὶ μετὰ πόνου τοῦ περιοδικοῦ τούτου τὸ ὅποιον μετὰ πολλοῦ κόπου συνάρσει αὐτῶν ἐπαγιώσαμεν. Ἐν δέ τι παρηγορεῖ ἡμᾶς : ὅτι περιῆλθεν εἰς χεῖρας ἐπιτηδεΐας καὶ φιλοκάλους.

Πρὸς πάντας τοὺς κυρίους συνδρομητὰς τὰς προσήσεις μας.

Α. Βαμπᾶς.

Ἀναλαμβάνοντες τὴν ἐκδοσὶν τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης συνοίδαμεν τὸ βαρὺ τοῦ ἔργου καὶ οὐδέποτε ἠθέλαμεν τὸ ἀναλάβει εἰάν ἀνάγκαι ὑπερτέρας δυνάμεως καὶ λόγοι φιλοπατρίας δὲν ἐπέβαλλον εἰς τὸν χρηστὸν καὶ πεπαιδευμένον Κ. Ἀριστείδην Βαμπᾶν τὰν ἀπομακρυνσίν του καὶ εἰάν ἄνδρες λόγοι δὲν ὑπέσχοντο ἡμῖν τὴν διανοητικὴν συνδρομὴν των. Παρακαλοῦμεν ἔπομένως τοὺς τε Κυρίους ἀντα-

ποκριτὰς καὶ συνδρομητὰς νὰ ἐξακολουθήσωσι τιμῶντες μὲ τὴν ἐμπιστοσύνη των καὶ τὴν φιλίαν των τὴν νέαν Διεύθυνσιν ὅπως ἔπραττον καὶ διὰ τὴν παλαιάν, πεποιθότες ὅτι οὐδενὸς θὰ φεισθῶμεν διὰ νὰ τοὺς εὐχαριστῶμεν ὡς πρὸς τε τὸ ἔγκαιρον τῆς ἐκδόσεως τοῦ φύλλου καὶ ὡς πρὸς τὸ ἐκλεκτὸν τῆς περιεχομένης ὕλης. Ἄλλ' ἀπέναντι τῶν ἐπισήμων τούτων ὑποσχέσεων, καὶ τῶν ἀτρίτων κόπων τοὺς ὁποίους θὰ καταβάλωμεν, ἐξορκίζομεν ἐν ὀνόματι τῆς τιμῆς τοῦ Κ.Κ. συνδρομητὰς ὅσοι καθυστεροῦσιν ἀκόμη τὴν συνδρομὴν των νὰ σπεύσωσι καὶ ἀποτίσωσι ταύτην, διότι τὰ βάρη τὰ ὁποῖα ἀνελάβομεν εἰς μεγάλα καὶ τὰ ἐλαφρυντικά μέσα ὀλίγιστα.

Πρὸς τοὺς σπεύσοντας ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς νὰ ἀποτίσωσι τὴν συνδρομὴν θὰ πέμψωμεν δωρεάν ἐν βιβλίον ἐκ τοῦ γαλλικοῦ μεταφρασθὲν καὶ ἐπιγραφόμενον « Περὶ πολυτελείας καὶ ἐργασίας » ὑπὸ Ε. Βωδριλλιάρ, μέλους τοῦ Ἰνστιτούτου, Καθηγητοῦ εἰς τὸ Γαλλικὸν Λύκειον καὶ εἰς τὸ Πολυτεχνικὸν Σχολεῖον.

Α. Γ. Σκαλίδης.

Λύσις τοῦ λογογράφου.

Παιδιὰν ἐπαγγέλλεται ὁ γριῶνος ἢ παιδεΐαν;

Λύσις τοῦ αἰνίγματος.

Ποῦς—οὗς—ὑς—ς=200.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Ἄν χθὲς εἰζήτεῖς καὶ προχθὲς θὰ μ'εὔρισκες βεβαίως·
Πλὴν σήμερον καὶ αὔριον ἐμὲ ζητεῖς ματαίως
Τοῦ χρόνου πάλιν ἔρχομαί, ζητῶν με ἐπιμόνως
Μ'εὔρισκες κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ κρυεροῦ χειμῶνος.
Μ' ἐμὲ γεννᾶται χάλκινα, χιῶν, ἐμίχλη καὶ βροχή,
Καὶ πάχη, ψύχρα, χεῖμαρροι, ἀνησυχία, ταραχή·
Ἄλλ' ἔμωσ καὶ χωρὶς ἐμοῦ ὁ ἄνεμος συρίζει,
Παγόνουσιν οἱ ποταμοὶ, τὸ πῆλαγος ἀφρίζει.

ΔΗΛΩΣΕΙΣ.

~~~~~

Τὸ πρῶτον ἔτος τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης πωλεῖται ἀντὶ δραχ. 6. Μετὰ τοῦ παραρτήματος δὲ (7 τόμοι τοῦ μυθιστορήματος Ο ΚΟΜΗΣ ΜΟΝΤΕΧΡΙΣΤΟΣ) ἀντὶ δραχ. 10 ἐν Ἀθήναις, ἐν δὲ ταῖς Ἐπαρχίαις 12.

Αἱ αἰτήσεις πρέπει νὰ συνοδεύωνται ὑπὸ τοῦ τιμήματος, ἄλλως οὐδεμίαν λάμβάνουσιν ἀπάντησιν.

~~~~~

Κατὰ τὴν τελευταίαν εἰδοποίησιν ἡμῶν δημοσιεύομεν ἐνταῦθα τὰ ὀνόματα συνδρομητῶν τινῶν, οἵτινες οὐδέποτε ἠθέλησαν, μετὰ πολλάς παρακλήσεις καὶ προτροπὰς νὰ πληρώσωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν, ἐπιφυλασσόμενοι νὰ δημοσιεύσωμεν αὐτὰ καὶ ὄλων τῶν ἄλλων διὰ τριῶν ἡμερῶν ἀν μετὰ 15 ἡμέρας δὲν λάβωμεν τὴν συνδρομὴν των.

ΕΝ ΝΑΥΠΑΚΤῶ

Μ. Ῥοντήρης, ἰατρός.

ΕΝ ΛΕΒΑΔΕΙΑ

Ι. Νάκος.

Ἄθ. Γαρουφαλιάς.

Ι. Μαυρολιθαρίτης.

Εἰς τὸ ἐπόμενον θέλομεν δημοσιεύσει καὶ τῶν λοιπῶν δυστροπούντων κ. συνδρομητῶν.

~~~~~

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ.

~~~~~

Οἱ προμηθεύοντες ὃ συνδρομητὰς εἰς τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην προπληρώνοντας τὴν ἔτησίαν συνδρομὴν των λαμβάνουσιν ἐπὶ ἐν ἔτος αὐτὴν δραχ. ἑν.

Οἱ ἀλλόστοντες διαμονὴν συνδρομηταὶ ὀφείλουσι νὰ εἰδοποιῶσιν ἐγγράφως τὴν διεύθυνσιν περὶ τούτου, ἵνα γνωρίζῃ τοῦ πρέπει νὰ στέλλῃ τὰ φυλλάδια· εἰ δὲ μὴ τὰ ἀπωλεσθέντα ἀνπληροῦνται ἀντὶ λεπτῶν 50 ἕκαστον.

ΟΥΔΕΙΣ τῶν ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις γίνεται συνδρομητῆς, ἀν δὲν πέμψῃ συγχρόνως τῆς αἰτήσεις καὶ τὸ ποσὸν τῆς ἔτησίαις συνδρομῆς.

ΠΑΣΑ ἐπιστολὴ μὴ ἀπηλλαγμένη ταχυδρομικῶν τελῶν εἶναι ἀπαράδεκτος.

Αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται οὕτως :

Πρὸς τὸν Ἄρ. Βαμπᾶν συντάκτην τοῦ περιοδ. συγγράμ. « Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη. »
Εἰς Ἀθήνας.

Αἱ περιέχουσαι χρήματα ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ ᾖναι ἐπὶ συσφραγίσαι.